

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. május 24.
(pünkösdhétfő)**

Szepesy László

MEGPECSÉTELTEVE

Énekek: 377, 435

Alapige: Efézus 4,30

„És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szentlelkét, aki által megpecséeltettetek a teljes váltságnak napjára.”

Imádkozzunk!

Imádunk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, és mennybe ment Úr Jézus Krisztusunk, hogy elküldted a Szentlelket, és Ő az, aki bizonyosságot tesz Rólad a mi szívünkben, Ő az, aki által az ígét meghallhatjuk, és az élővé, hatóvá válhat bennünk. Magasztalunk Téged a golgotai kereszt evangéliumáért, azért, hogy abban mutattad meg irántunk való szeretetedet, *„hogy mikor még bűnösök voltunk”,* Krisztust elküldted, és Ő *„érettünk meghalt”*. Dicsőítünk és magasztalunk, Szentlélek Isten, mert mindennap munkálkodsz, akkor is, amikor nem gondolunk Rád, akkor is, amikor nem látjuk annak jeleit, de ez is csak a mi bűnös szívünknek a hibája, de köszönjük, hogy Te mindvégig hű maradsz, és Te a Tieidben élsz, és életet adsz.

Köszönjük Neked pünkösd ünnepét, amelyen emlékeztetsz minket nemcsak arra, ami 2000 évvel ezelőtt Jeruzsálemben történt, amikor kegyelmeesen sokakat újjászültél, és megalakulhatott a gyülekezet, hanem azért is dicsőítünk Téged, mert a mi gyülekezetünk létezése is, az, hogy minket is újjászültél, bizonyíték a Te munkádra. Magasztalunk azért, hogy újból és újból naponként keresel minket az Igén keresztül csendességeinkben, ígehallgatásban, testvérekkel való lelki beszélgetésekben is. És dicsőítünk azért, mert újból és újból Krisztushoz akarsz vezetni.

Urunk, bocsásd meg, amikor mi nem a Te vezetésednek engedünk, hanem saját szívünk kívánságai és akarata szerint töltjük napjainkat. Amikor e világ csábít bennünket, a testiség és minden, amit a szem kíván, betölti a szívünket. Kérünk, hogy ezekből szabadíts bennünket, ahogy Igédben a prófétának is mondtad: a Te Igéd által rombolj bennünk, „*pusztíts*”, de „*építs és plántálj*” is.

Ezt kérjük ezen a mai ünnepnapon is, munkálkodj az ígén keresztül, ahogyan azt látjuk a Szentírásban is, hogy így munkálkods. Hirdettesd most is a Te élő igédet, formáld a szívünket, készíts fel bennünket minden jó cselekedetre, és neved őszinte imádására, magasztalására, hogy egy szívvel, egy szájjal tudjunk ezen az istentiszteleten is Téged dicsőíteni.

Így maradj velünk kegyelmeddel, áldd meg együttlétünket szent Fiadért!
Ámen.

Igehirdetés

A mai ünnepi istentiszteleten a felolvasott ige alapján szeretnék a Szentlélek bizonyos munkáira rávilágítani. Alapigénk első feléről nem nagyon szeretnék beszélni, mert ez könnyebben érthető, mint a második része. Hiszen az, hogy mit jelent megszorítani a Szentlelket, azt Pál apostol az előző és az azt következő versekben egyértelműen leírja. Azt jelenti megszorítani a Szentlelket, hogy nem az Ő vezetése alatt élünk, hanem engedünk bűnös kívánságainknak, indulatainknak, és azok irányítanak, határoznak meg minket, gondolatainkat, cselekedeteinket és beszédünket. Akkor szomorítjuk meg a Szentlelket – mondja Pál –, amikor haragvóak, mérgesek, káromkodók vagyunk, egymást meglopjuk (nem csak pénzben lehet meglopni a másikat), és nem Isten Szentlelkét követjük a jó cselekvésében. Az igevers második részében az apostol egy képpel szemlélteti a Szentlélek munkáját, amelyet azonban szerintem nehezebb megértenünk. Azt mondja, hogy a Szentlélek megpecsétel minket. Mivel ez a kifejezés Pál apostol leveleiben többször is előfordul a Szentlélek munkájával kapcsolatban, ezért a mai alkalommal erről szeretnék bővebben szólni. Azt néznénk meg textusunk és más igeversek alapján, mit jelent a Szentlélek megpecsételő munkája számunkra. Ezen belül is két dologról szeretnék szólni.

Először, hogy mit értsünk a megpecsételés munkája alatt, másodsor pedig, hogy mi hasznunk származik ebből a munkájából a Szentléleknek.

Először is tehát azt tisztázzuk, hogy mit jelent a Szentlélek megpecsételő munkája. Rögtön az elején egy fontos dologra szeretném a Testvérek figyelmét felhívni. Mégpedig arra, hogy a Szentlélek nem az evangéliumot és nem Isten ígéreteit pecsételi meg. Azoknak nincs szükségük arra, hogy valaki hitelesítse, bizonyossá tegye őket, mivel bizonyosak önmagukban is. Mivel Isten szava az Ige, és mivel Isten nem képes hazudni nekünk, ezért az Ige és az Ő ígéretei tökéletesek önmagukban, pont ezért soha nem történhet meg az,

hogy érvényüket veszítsék, ne teljesebben be vagy valósulnának meg. Ezért az Igének nincs szüksége hitelesítésre. Amit az Úr ígér és mond, az mindig úgy lesz. Akkor mégis mit jelent az, hogy megpecsétel a Szentlélek? Az erről szóló igeverseket, ha megnézzük, azt fogjuk találni, hogy mindegyikük arról tesz bizonyosságot, hogy a Szentlélek minket, hívőket pecsétel meg, téged és engem, akik újjászülettünk a Szentlélek munkája által. A Szentléleknek erről a fajta munkájáról szól alapigénk is: „*aki által megpecsételgettetek*” (Efézus 4,30) – mondja az efézusi gyülekezetnek az apostol. A 2Korinthus 1,22-ben szintén így fogalmaz Pál: „*Aki el is pecsétel minket*”. Tehát mindig emberekről beszél, amikor a megpecsételés munkájáról van szó. Mi vagyunk az a levél, amelyre a Szentlélek által Isten ráteszi a pecsétjét. A pecsét pedig – tudjuk jól – azt jelzi, hogy ki írta a levelet, ki annak szerzője, írója, kitől származik, mert aki megírja a levelet, az pecsételi le. A Szentlélek pecsétje többek közt azt jelenti – és ez a legfontosabb, amit meg kell jegyeznünk –, hogy Isteni vagyunk, Őhöz tartozunk. A Róma 8,16 szerint is a Szentlélek az, aki bizonyosságot tesz arról, „*hogy Isten gyermekei vagyunk*”, és a Szentlélek az, aki ezt megpecsételi, bizonyossá teszi számunkra.

De hogyan végzi el a Szentlélek ezt a munkáját bennünk, akik hiszünk Krisztus váltságában? Sokan azt képzelik, hogy az elpecsételés a Szentlélek nem hétköznapi, mindennapi munkája, hanem attól eltérő, elkülönülő cselekedete és tette. Olyannak képzeljük el, amelyet a hívő egyetlenegyszer tapasztal meg, és ez a tapasztalata valami különös, rendkívüli tapasztalás, ami egyszer megtörtént a múltban. Valamilyen vallásos élményre, lelkiállapotra gondolnak, amely során Isten békességét, örömét rendkívüli módon érezhetők meg. Sajnos többen is úgy gondolják, hogy e miatt az élményük miatt lehetnek bizonyosak üdvösségük felől. A Szentírás azonban nem említ semmi ilyesmit a Szentlélek munkájával kapcsolatban. Egyrészt a Biblia sehol nem tanítja, hogy e miatt a megpecsételés, lelki élmény miatt lehetünk bizonyosak üdvösségünkben, hiszen Isten az üdvösség egyedüli szilárd alapjául Jézus Krisztust tette a golgotai kereszthalálával együtt, nem azt, amit mi átélünk és tapasztalunk a Szentlélek munkája révén. Tehát én nem azért vagyok bizonyos az üdvösségemben, mert valamikor átéreztem egy nap különös módon is, hogy Isten gyermeke vagyok, hanem azért vagyok Isten gyermeke, mert Jézus Krisztus meghalt értem ott a golgotai kereszten. Valószínűleg érezzük a kettő közötti különbséget: egy objektív tény, amelyet Krisztus elvégzett értünk, vagy egy szubjektív élmény, amit én tapasztalok. A kettő nem ugyanaz. Másodszor: a megpecsételés alatt nem valami testies, fokozott lelkiállapotot kell értenünk, mert a Szentlélek nem így munkálkodik, hogy az idegrendszerünkre hatna, hogy mi aztán felfokozott lelkiállapotban örülünk és elfogadjuk, hogy akkor Isten gyermekei vagyunk, megpecsétel minket. Ilyenről sem beszél a Szentírás. Azt pedig egyetlen ige alapján sem tudjuk bebizonyítani, hogy ez a megpecsételés egyszer történne meg egy hívő em-

ber életében. Az Ige szerint a megpecsételés nem pusztán egy szép emlék számunkra, hanem olyan folyamatos munkája a Szentléleknek, amely a mostban és a jelenben tesz minket bizonyossá a felől, hogy az Úrúi vagyunk. Tehát nem egyszeri esemény, hanem folyamatos munkája, bizonyossága a Szentléleknek. Akkor mégis mi az, amit az Ige alapján biztosan tudunk erről a megpecsételésről? (Mert eddig arról volt szó, mi nem az.)

Tudjuk jól, hogy a hívők közül többen bizonytalanok üdvösségük és az örök életük felől. Elbizonytalanodnak, vagy még gyermeki hitűek és bizonyosságot keresnek ezzel kapcsolatban. Arra vágnak, hogy Isten valahogyan tegye őket bizonyossá, hogy ők Isten megváltott gyermekei. Azt szeretnék, ha Isten valahogyan megpecsételné, garantálná az ő üdvösségüket. Isten ezt meg is teszi. De hogyan? Úgy, hogy az Ő Szentlelkét adja nekik. Mert, Testvérek, ez az egyetlen pecsét, amit egy hívő ember kérhet, kívánhat és várhat is az Úrtól. Semmi többet nem akarhatunk, és semmi jobbat nem is kaphatunk Istentől, mint azt, hogy az Ő Szentlelke bennünk él, és ebben mi magunk bizonyosak lehetünk. Mert a Szentlélek megkapásának bizonyosságánál mi többre vágyunk? Mi kell ahhoz, hogy bizonyosak legyünk afelől, hogy Krisztus megváltott minket a Lélek munkáin kívül? Milyen meggyőzőbb bizonyítékot, zálogot – ahogy Pál apostol mondja – tudna adni nekünk Isten az Ő Szentlelkénél? Semmit!

Sokan azt várnák, hogy mutatkozzék ez meg valamilyen rendkívüli szent életben, hogy az átlagnál jobban tudjak hinni, engedelmeskedni, nagyobb legyen a békességem, könnyebb legyen az igeelfogadásom, az engedelmisségem és minden más egyéb. De, Testvérek, hogyha akár egy angyal jelenne is meg nekünk, és azt mondaná, hogy te Isten kiválasztott gyermeke vagy, az sem jelentene akkora bizonyosságot afelől, hogy Isten gyermeke vagyok, mint az, hogyha meg vagyunk győződve arról, és látom hit által, hogy a Szentlélek bennem él és munkálkodik. Miért? Azért, mert óemberünk még az angyal megjelenését is képes lenne megkérdőjelezni. Lehet, hogy azt mondaná nekünk, hogy csak képzelődtél, fáradt voltál, idegileg kimerültél, és ezért gondoltad, hogy láttál valakit. Vagy csak az időjárás körülményeknek tudná be: délibábot láttál. És még sorolhatnánk. A Szentírásban számtalan alkalommal találkozunk ilyen esettel, amikor egy isteni csodát megkérdőjeleznek, leráncigálják a mindennapok szintjére, és csak az érzékszervek csalódásának, becsapásának tartják. Ha netán hinnénk is egy ilyen látomásnak, akkor is annak öröme csak néhány napig, legfeljebb néhány hétig maradna meg bennünk. Az egyszeri bizonyosság bűnös természetünk miatt nem szokott hosszú életű lenni. Mire gondolok? Gondoljunk arra, hogy mi történt Egyiptomban Izráel népével. Látták Isten 10 csodáját, amivel megbüntette az egyiptomiakat, kivezeti őket, ott a tengerparthoz vezeti, a fáraó és serege utánuk megy, és mit tesz Izráel népe? Mint akik nem láttak semmit, mint akit nem hallottak semmit az elmúlt hetekben, rögtön Mózes ellen fordulnak, Isten

ellen lázadnak, hogy miért hoztál ki minket, sírok vannak Egyiptomban is. Testvérek, a 10 csapásban Isten csodálatos módon megmutatta az Ő hatalmát, erejét, kegyelmét az Ő népe iránt, megkülönböztető szeretetét, hogy őket nem sújtotta vele. És mégis, 1-2 nappal azután, hogy megtörténik a kivonulás, máris szembefordulnak Vele. Vagy a Vörös-tengeren való átkelés után 3 nap telik el, eljutnak Mára, és szomjaznak, és megint lázonganak az Úr ellen, mintha nem lenne hatalmas az Úr. Ilyen a bűnös emberi természet, hogy egy csodát, egy élményt képes nagyon gyorsan elfelejteni. Egy ilyen bizonyosságot bűnös óemberünk hamar megkérdőjelez, vagy egyszerűen csak elfelejt. Ezzel szemben Isten – ismerve minket – folyamatosan biztosítani akar minket a felől, hogy el vagyunk pecsételve az Ő számára.

Ezért arra a kérdésre, hogyha a Szentlélek a pecsét, akkor van-e olyan megkülönböztető munkája, cselekedete bennünk, amelyet külön is megpecsételtetésnek nevezhetünk, azt tudjuk válaszolni, hogy az Ige szerint nincs. A Szentlélek összes bennünk végzett munkája azt bizonyítja számunkra, hogy Ő bennünk van, hogy Őt megkaptuk, tehát Isten gyermekei vagyunk. Így a Szentlélek összes bennünk végzett munkája bizonyítja azt, hogy elpecsételtünk Isten számára. Most csak néhány ilyen munkáját hadd soroljam fel, olyan konkrét változásokat az életünkben, amelyeket a Szentlélek munkájának kell tulajdonítanunk, és amelyek bizonyítják, hogy a Szentlélek bennünk lakik.

Az Efézus 1,17-ben - ugyanebben a levélben, ahonnan felolvastam az alapigét – azt mondja az apostol, hogy a Szentlélektől van az, ha ismerjük az Urat, ha a Bibliát olvasva megértjük annak üzenetét, azaz Isten azon a szövegen keresztül, amellyel korábban lehet, hogy nem is törődtünk, vagy nem értettünk meg, személyesen ki tudja jelenteni magát nekünk. Ez a Szentlélek munkája. Ebben az igeversben ugyanis azt mondja az apostol: *„a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében”*. Tehát Isten megismerésében a Szentlélek ad nekünk az Igén keresztüli kijelentést és bölcsességet. Aki így ismeri a magát az Igén keresztül kijelentő Urat, aki az Ige alapján Jézust saját Megváltójának és Krisztusának tudja vallani, azt a Szentlélek ez által a bölcsesség és kijelentés által elpecsételte az Úrnak.

Másodszor: az Efézusiakhoz írt levél 2. fejezete azt is megmutatja nekünk, hogy mindazok, akik Isten Szentlelkét megkapják, új életet kaptak, és ez a fajta, krisztusi vonásokat mutató élet a pecsét újabb formája. A Galata 5,22-ben említett Lélek gyümölcse 9 jellemzőt tartalmaz, krisztusi vonásokat, amelyeket a Szentlélek munkájának mond az Ige. A megváltozott, Istennek odaszánt élet annak bizonyítéka lehet, hogy Isten Szentlelke van bennünk, és ez egy újabb pecsét.

Továbbá az is Isten Szentlelkének pecsétje számunkra, hogy szeretjük hívó testvéreinket, és keressük az egymással való közösséget. Azt mondja

ugyanis az 1János 3,14: „*Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait.*” A változás – halálból életbe – a Szentlélek újjászülő munkája. De miből tudjuk meg, hogy ez megtörtént velünk? János apostol azt mondja, hogy többek között abból, hogy mi szeretjük a hívó testvéreinket. Ugyanebben a levélben, a 4,12-ben azt olvassuk: „*Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad*”. Ha a Szentlélek bennünk van, akkor Isten elválasztott gyermekei vagyunk. Tehát a testvérek iránti szeretetünk is annak bizonyítéka és pecsétje lehet, hogy a Szentlélek bennünk van.

Ugyanez igaz az Úrral való közösségünkre nézve is. Az Efézus 2,18 szerint ugyanis Krisztus által „*van menetelünk... egy Lélekben az Atyához*”. A Lélek által van menetelünk az Atyához. Ebben a fejezetben arról beszél az apostol, hogy Krisztus keresztyén által megbékéltünk Istennel, és utána kifejti, mi ez a békesség, mi a következménye. Azt mondja, hogy ennek következménye az, hogy közösségünk van Istennel, mert most már nem harc van Közte és közöttünk, hanem Őbenne vagyunk. Ez pedig azt jelenti, hogy nincs többé vitás ügy Közte és köztünk, nem azért, mintha nem lennének bűneink, hanem azért, mert Isten azt megbocsátotta Krisztus keresztyénéért. Azt jelenti, hogy Ő szeret minket, és mi is viszontszerethetjük Őt. Ez a békesség tartalmazza azt is, hogy közeledhetünk Őhöz imádságban, úgy, hogy Hozzá beszélünk, és Ő hall minket, és bizonyosak lehetünk afelől, hogy válasza békeséget jelent számunkra. Testvérek, ez a békesség, ez a szeretet, az, hogy imádkozik értünk a Szentlélek, ez mind a Lélek munkája, ott vannak a Lélek gyümölcse felsorolásban: szeretet, békesség; és tegnap hallottunk egy másik igét is, hogy „*a Lélek esedezik miértünk*”. Tehát ha az Úrral való ilyen személyes és élő kapcsolatunk van, akkor a Szentlélek él és munkálkodik bennünk.

Nem folytatom tovább a felsorolást, mert a Lélek munkáiról lehetne végtelenségig beszélni, de ennyiből is megláthatjuk, hogy a Szentlélek munkája felől többféle módon is megbizonyosodhatunk életünkben, és ezek annak bizonyítékai lehetnek számunkra, hogy Istenéi, az Ő gyermekei vagyunk.

Ezek után, másodszor, azt szeretném megnézni, hogy milyen haszna van ránk nézve annak, hogy a Szentlélek elpecsétel minket, azaz meggyőz afelől, hogy Isten gyermekei vagyunk. Mi származik abból, hogy Isten az Ő gyermekeivé fogadott minket? Először is beszéltem arról, hogy a Szentlélek nem az igét, hanem minket pecsétel el, mert az igének nincs erre szüksége, nekünk viszont igen. Rólunk ki kell mondja az Ige, hogy Isten gyermekei vagyunk, mert nem evidens, és nem magától értetődő ebben a bűnös világban. Tehát a Szentlélek elpecsétel minket, és ezt úgy teszi, hogy személyesen meggyőz minket az Ige igazsága és bizonyossága felől. Isten gyermekeinek egyik fő jellemzője ez: meg vannak győződve a Szentírás igazsága és bizonyossága felől. Az Ige nélkülünk, mint mondtam, a mi benne való bizalmunk nélkül is igaz, de a Szentlélek, ha valakit az Úr gyermekévé tesz, akkor meggyőz minket afelől, hogy az Ő Igéje is igaz. Hiszünk mi ennyire a Szentírásban? Az Ige előtt meg

tudjuk magunkat alázni, vagy folyamatosan megkérdőjelezzük azt? Vagy csak válogatunk a tetszetősebb igeversek közül? Mert Isten gyermekei az Úr szavára figyelnek, igazaknak tartják, reménykednek benne, várják azok beteljesedését. De ahhoz, hogy ezt jobban megértsük, meg kell értenünk az Efézus 1,13-at is, amely így hangzik: *„Akiben ti is, minekutána hallottátok az igazságnak beszédét”* – Isten igéjét –, *„üdvösségetek evangéliumát, amelyben hittetek is, megpecsételtettek az ígéretnek ama Szentlelkével”*. Itt több dologra is rámutat az apostol. Először is, amit mondtam, hogy az Ige bizonyossága a hívőknek adatik. Nem egy rideg, tárgyilagos hír számunkra az Ige. Olvassuk, és csak egy szöveg, egy történet, amihez nem kapcsolódunk sehogy. Ezzel szemben azt mondja, hogy személyessé teszi az Igét. A benne leírt tartalom az én életem részévé és meghatározójává válik. Nézzük csak, milyen jelzőket használ itt az apostol! Azt mondja, hogy *„hallottátok...”* Az apostol beszédét? Nem, *„... az igazságnak beszédét”*. Ez nem akármilyen beszéd, ez az igazság, Isten igazsága. Több, mintha csak egy egyszerű emberi beszédet hallanék. És mit mond még erről a beszédről? Azt mondja, hogy ez nemcsak evangélium, örömhír, aminek lehet, hogy mások örülnek, hanem azt mondja, hogy annyira személyes, hogy az *„üdvösségetek evangéliuma”*, ez személyesen a te üdvösséged örömhíre, ami Krisztusról és az Ő golgotai keresztről szól. Ez mind a Szentlélek munkája bennünk. És mi történik, amikor az ember ilyen személyesen közeledik Isten igéjéhez, a Szentlélek ezt munkálja benne? Azt mondja: *„amelyben hittetek is”*. A Szentlélek a hitet is táplálja bennünk, és ajándékként odaadja. De felvetődik itt egy kérdés, amit fel kell tennünk: az, hogy kire vonatkozik rögtön az igevers elején az, hogy *„akiben ti is... hittetek”*. Ki ez az *„akiben”*? Kiben pecsételtünk mi el? Az Ige válasza az, hogy Jézus Krisztusban. Egyedül Őbenne lehetünk mi elpecsételve. Olyan nincs, hogy én el vagyok pecsételve, de Jézussal nem tudok mit kezdeni, vagy nem Őhöz ragaszkodom minden egyes nap. Ő az, akiben a hívők hit által elpecsételtettek, mindannyian. Egyedül Őáltala és Őbenne vagyunk mi elpecsételve Istennek. Ezért meg kell azt értenünk, hogy Krisztus hogyan volt elpecsételve. Egyáltalán mondja Róla ezt a Szentírás, hogy Ő el volt pecsételve? Igen, mondja! A János 6,27-ben ezt olvassuk, Krisztus maga mondja magáról: *„Munkálkodjatok ne az eledeléért, amely elvész, hanem az eledeléért, amely megmarad az örök életre, amelyet az embernek Fia ad majd néktek; mert Őt az Atya pecsételte el, az Isten”*, az embernek Fiát, Krisztust. De miért kellett Őt elpecsételni? Jézus Krisztust azért kellett a Szentléleknek megpecsételnie, hogy Isten világos bizonyítékát adja az emberiségnek, hogy Jézus Isten egyszülött Fia, és Őt az Atya küldte. Ő nem egy önjelölt Messiás, Megváltó. Ő Isten Fia, aki a megbízását az Atyától kapta. Ez Jézus Krisztus megkeresztelésekor lett egyértelművé, akkor vált Keresztelő János számára is világossá, hogy Krisztust elpecsételte az Atya, mert Keresztelő János a következőket mondta: *„Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy ga-*

lambot; és megnyugovék Őrajta. És én nem ismertem Őt; de aki elkülde engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: Akire látod a Lelket leszállani és Rajta megnyugodni, az az, aki keresztel Szentlélekkel. És én láttam, és bizonyoságot tettem, hogy ez az Isten Fia” (János 1,32-34). A Róm 1,4 szerint a Szentlélek más módon is bizonyoságot tett a felől, hogy Jézus az Isten Fia. Ezt olvassuk: *„Aki megbizonyított hatalmasan Isten Fiának a szentség Lelke szerint, a halálból való feltámadás által”*. A Szentírás szerint tehát az az ember, akin Isten Szentlelke hosszú ideig megnyugszik, és benne lakik, az bizonyosan az Úré. Krisztusról különösen is kijelentette ezt az Atya előre, hogy felismerjék Őt, de nekünk is bizonyosságát adja, hogyha Szentlelket látjuk az életünkben munkálkodni, akkor az Övéi vagyunk.

Másodszor: nézzük meg, hogy a Szentlélek még hogyan pecsételte el Jézust földi élete során. Tudjuk jól, hogy Krisztus, mikor testet öltött, önként megüresítette magát, amikor emberré lett, és istenségét, hatalmát – így fogalmaz a Szentírás – elrejtette, *„szolgai formát vévén fel”*, olyan lett, mint mi, emberek, *„kivéve a bűnt”*, és emberként mindenben az Atyára és az Ő támogatására bízta magát. Amikor elkezdte nyilvános szolgálatát, akkor az Ige így bátorította Őt az Ézsaiás 61,1-ben: *„Az Úr Isten Lelke van énrajtam”* – mondta Krisztus a zsinagógában, felolvassva a textust –, *„mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak”*. A Szentlélek általi felkenetésben, megbízásban találta meg Krisztus az Ő szolgálatának célját, az evangélium hirdetését és beteljesítését. Ő ezt tudta jól, és ezzel az igeverssel fejezte ki, hogy a Szentlélek, *„Isten Lelke van énrajtam”*, hogy az evangéliumot hirdessem. A Szentlélek megkapásából nyerte megbízását, Istentől való felhatalmazását, és erőt a szolgálathoz. A Szentlélek megkapása az Atya Iránta való szeretetének, Benne való gyönyörködésének bizonyítéka, öröme volt számára, mert a Szentlélek rászállása után elhangzik az isteni kijelentés: *„Te vagy az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm”*.

Ha mi Krisztusban vagyunk elpecsételve, ha a Szentlélek bennünk van, akkor tegyük fel a kérdést: ha mi is meg akarunk győződni és bátorodni Istennek való szolgálatunk felől, honnan vegyünk erre bátorságot? Az 1János 3,24 választ ad nekünk: onnan, ahonnan Krisztus, onnan, hogy a Szentlélek szállt rám. *„És aki az Ő parancsolatait megtartja, az Őbenne marad és Ő is abban”* – mármint a Szentlélek az emberben –; *„és abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélekből, amelyet nekünk adott”*. A bennünk lévő Lélek tehet minket bizonyossá szolgálatunkra való elhívás felől. Ha mi is Isten Lelkét kaptuk, akkor szolgálatra lettünk felkenve, mint az Ő szolgálói, mert olyan nincs, hogy valakire leszáll a Szentlélek, és utána tétlen életet él, nem az Urat szolgálja. Ez ellentmondás, ilyen nem létezik.

A Szentlélekkel való megpecsételtetés következő haszna számunkra az, hogy a hívők többek között erről ismerhetik fel egymást. Hogyha a te életed meg van pecsételve a Szentlélekkel, akkor fel lehet ismerni, hogy te testvér

vagy, és ha az enyém is, akkor rólam is. Korábban említettem, hogy Keresztelő János úgy ismerte fel Krisztust, hogy a Szentlélek rászállt. A Szentlélek pecsétje által lett felismerhető Jézus János számára. Ugyanígy a hívők is arról ismerhetik meg egymást, hogyha látják a másik életében a Szentlelket munkálkodni. Nemsokára olvasni fogjuk kalauzunk szerint az Apostolok Cselekedetei 15. fejezetét. Ebben többek között arról olvasunk, hogy Péter apostol onnan tudta meg, hogy a pogány származású Kornélius és háza népe is üdvözülni, és Isten nekik is kegyelmét adja, hogy az apostol megértette és látta, hogy a Szentlélek leszállt rájuk, a Szentlélek ajándékát megkapták, és mert megmutatkozott ez abban is, hogy a Péter által hirdetett evangéliumot elhitték. Egy vadidegen római százados, akinek volt némi előzmény az életében (hallottunk erről igehirdetést, nem akarok belemenni), de mégis elhiszi az először hallott örömhírt egy názáreti férfiről. A Szentlélek ajándéka ez, Testvérek! És Péter apostol Jeruzsálemben, mikor vitatták a pogányok megtérésének valódiságát, illetve azt, hogy mit kell betartaniuk, mit nem, Péter azt mondja: hogyha a Szentlelket adta nekik, akkor *„mit kísértitek az Istent?”* Tehát a Szentlélekről fel lehetett ismerni testvéreiket, mert hitet munkált ezekben az embereknél. Pál apostol is ugyanígy azt mondja a Róma 8,9-ben, hogy egyik hívő felismerheti a másikat a Szentlélek munkáiról. Hallgassuk csak ilyen füllel ezt az igeverset! *„De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az Övé”*. Mi a mérce, ami alapján azt mondja, hogy ki Krisztusé és ki nem? Az, hogy kiben van Isten Lelke. És ez nem valami misztikus dolog, mert a Léleknek látható munkái vannak egy hívő ember életében, amikről már korábban beszéltem. A Szentlélek és az Ő látható, istenfélő életen keresztül megmutató munkája bizonyossága annak, hogy valaki Jézus Krisztus által megmentett ember. A Szentlélek hiánya pedig – ahogy mondja az apostol – végzetes az ember számára.

A Szentlélek általi megpecsételtetésünk következménye az is, hogy bár a hívők felismerik egymást, de a világ nem ismeri fel őket, nem ismeri fel Isten Szentlelkét. Gondoljunk Krisztus esetére. Istennek Benne lévő Szentlelkét ellenségei és a világ nem ismerte fel, és nem is értette meg. Bár Ő hatalommal tanított, úgy, mint előtte senki, tehát az Ő – hadd fogalmazzak így – kifejezőmódjával, ma így mondanánk, pedagógiájával nem volt semmi probléma, mégsem tudták sokan, hogy az a tanítás, ami Tőle származik, az egyáltalán a Szentlélektől van vagy valami mástól. Sőt! Nem csak, hogy nem tudták, hanem azok, akik gyűlölték, többféle módon is támadták. Még azzal is meggyanúsították, hogy az ördögtől van az Ő hatalma. A világ nem ismeri fel a Szentlelket és az Ő munkáit a hívő ember életében. Ugyanígy – mondja az Ige –, ha mi is el vagyunk pecsételve Istennek az ígéret Lelkével, ahogyan Urunk is volt, akkor a mi elpecsételtetésünknek is ugyanaz a következménye lesz. A világi, Istenben nem hívő emberek nem ismerik fel Isten gyermekeit,

nem fogják rólunk azt terjeszteni, hogy látom, te Isten gyermeke vagy, mert nem ismerik Isten Szentlelkét. Ehelyett csodálkozni fognak rajtunk, ahogyan élünk és gondolkozunk, nem értenek meg minket, ahogy Krisztust sem, sőt, esetenként ellenünk támadnak és mondanak. És miért? A Galata 4-ben találunk erre választ. Ott azt mondja az apostol, hogy Izsák és Izmáel példájából kell kiindulnunk. Arra hívja fel a figyelmünket, hogy Izsák az ígéret gyermeke volt, ellenben Izmáel a testé. És ahogyan régen „*a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót, úgy most is*” – mondja az apostol határozottan. A test a lélek ellen törekszik. A kétféle mag, az ígéret és a test szerint való mindig hadilábon áll egymással. Ezt az Ige határozottan kijelenti, Krisztus maga a Hegyi beszédben is megerősíti.

Végül pedig, de nem utolsó sorban, a nekünk adott pecsét annak a garanciája is, hogy Isten megtart minket mindvégig a hitben, és az üdvösség napján megtisztít minket minden bűnből. Alapigénkben, az Efézus 4,30-ban ezt olvashatjuk: „*megpecsételtetek a teljes váltság napjára*”. A teljes váltság azt jelenti, hogy amikor Krisztus visszajön, minden bűnt tökéletesen elvesz tőlünk, és újra fel fog minket támasztani. A teljes váltság. Már most is munkálkodik bennünk, érezzük szabadításának erejét és örömét, de a teljes váltság majd Krisztus napján lesz a miénk. A bűnből való tökéletes és teljes megszabadításának, testünk újjáteremtésének ígérete a Szentlélek által válik bizonyossá számunkra. Ezért nevezi Pál a Lelket is zálognak. A zálog előleg és biztosíték valami ígéret felől, hogy az meg fog történni. A Szentlélek ott van az életünkben, munkálkodik, bizonyosak lehetünk a felől, hogy Krisztus megváltott, megszabadított bennünket, és majd az Ő napján tökéletessé válik ez a váltság. Krisztus visszajövelekor az ígéret beteljesedik, és az, amit a pecsét, a Szentlélek hitelesített most a szívünkben, meg is fog történni. A Jelenések 7 szerint ez a pecsét egyébként meg is óvja a hívőket, Isten gyermekeit azoktól a büntetésektől és csapásoktól, amelyekkel az Úr ezt a világot sújtja bűneiért. Ezt olvassuk a 3. versben, ezt mondja az Úr az angyalainak: „*Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit az ő homlokukon*”. Isten külön elpecsételi az Övéit, hogy nekik nem árthattok. A homlok a gondolkozásra utalhat, azaz arra, hogy a Szentlélek megpecsételi a hívők gondolatait, hogy azok Isten akarata szerint valók legyenek, és ezzel megkülönböztet minket, és megóv bennünket több mindentől is. Tehát a megpecsételés bizonyossága azt is jelenti számunkra, hogy Krisztus meg fog őrizni minket a hitben mindvégig, és meg fog minket tisztítani azon a napon, amelyet Ő erre kijelölt.

Látjuk tehát, hogy a Szentlélek általi elpecsételésnek mennyi haszna van ránk nézve, és legfőbb célja az, hogy bizonyossá tegyen minket a felől, hogy az Úréi vagyunk, és ezért Őt dicsőítő életet élhetünk, mint az Ő gyermekei. Adja az Úr, hogy az elhangzottak felől bizonyosak lehessünk, hogy a Szentlélek bennünk elvégzett munkái elegendőek legyenek számunkra annak bizonyos-

ságát illetően, hogy Isten gyermekei vagyunk, és indítsanak minket ne csak Isten iránti hálára, hanem Neki odaszánt életre, hogy tudva, kik vagyunk, az Ő gyermekei, kövessük, szeressük mennyei Atyánkat és megváltó Urunkat.

Imádkozzunk!

Méltó vagy arra, Úr Jézus Krisztus, ki az Istennek jobbán ülsz, hogy dicsőítsünk és magasztaljunk Téged irgalmadért, kegyelmedért, váltságodért, golgotai keresztáldozatodért, és azért, hogy beteljesítetted az ígéretet, hogy nem hagysz minket árvául, és velünk vagy „*minden napon a világ végezetéig*”, mégpedig a Szentlélek nekünk adásában és az Ő munkái révén. Dicsőítünk Téged azért, mert Ő tesz bennünket bizonyosakká afelől, hogy gyermekeid lehetünk, és Ő az, aki újból és újból Hozzád fordítja a mi bűnös szívünket. Magasztalunk azért, mert ez a bizonyosság számunkra szilárd alap lehet, bár nem a golgotai kereszt szilárd alapja, de mégis bátorító, különösen bukásaink idején, hogy még mikor elesünk, Te akkor sem tagadsz meg minket, hanem gyermekeidként tekintesz ránk, és jössz utánunk hű Pásztorunkként. Magasztalunk azért, hogy a Lélek számtalan módon munkálkodik nap mint nap bennünk, akkor, amikor az Igét megismerhetjük, elhithetjük, bízhatunk abban, igaznak tarthatjuk, és merjük arra alapozni tetteinket, életünket, gondolatainkat.

Magasztalunk azért, hogyha a Lélek munkáit felismerhetjük egymásban itt a gyülekezet közösségében is. Köszönjük, hogyha ez megbátorít minket, ha tudunk egymásnak így is örüvendezni.

De még inkább magasztalunk azért, hogy a Lélek Veled von minket közösségre, hogyha segít nemcsak a nap néhány percében Veled együtt lenni, hanem a Te gyermekeidként segít dolgozni, munkánkat végezni, vagy otthon lenni családdal, barátainkkal. Köszönjük, hogyha ilyen bizonyosságunk lehet afelől, hogy Te bennünk élsz, és mi Benned lehetünk.

Bocsásd meg, Urunk, amikor megkérdőjelezzük a Te hűségedet, velünk való lételedet, pedig az Igében azt mondod, hogy aki a Tiéd, akit újjászültél, attól sose veszed el Szentlelkedet. Kérünk, segíts, hogy ne várjunk csodát, kérünk, hogy ne valami természetfölöttire gondoljunk, vagy hétköznapi túlmutatóra, hanem a Szentlélek kegyelmes munkáira, amelyeket minden nap átélhetünk bizonyosságunkat illetően. Így erősítsd meg, kérünk, a bizonytalanokat közöttünk is, erősíts bennünket, akik már bizonyosságot kaphattunk és nyerhettünk fiúságunk, gyermekváltunk felől. És kérünk Téged, hogy indítsd bennünket őszintén neved imádására, az Ige általi követésre, és add, hogy gyülekezetként is tudjunk Téged így szeretni, szolgálni, követni.

Áldj meg bennünket, Urunk, családjainkban, támogasd és erősítsd betegeinket, kegyelmed szerint adj gyógyulást nekik, legyél ott a kórházakban, ott-honi betegágyak mellett is. Áldd meg az egészségügyben dolgozókat is, mert még most is nagy szükségünk van a Te kegyelmedre számunkra.

Könyörgünk mindannyiunkért, naponként őrizz minket a hitben, hogy ne tévelyedjünk Tőled el.

Áldd meg a diákok vizsgára készülését is, tanulását, és könyörgünk, áldd meg majd az előttünk álló időszakot, nyarat is, a tanév végét is, és majd a nyári szünetet.

Maradj velünk, kérünk, alkalmainkon is. Köszönjük, hogy újból személyesen találkozhatunk bibliaköreinken belül. Kérünk, áldd meg a találkozásokat, Rád figyeléseket, add a Te igédet továbbra is, és majd áldd meg csendesheteinket.

Könyörülj naponként rajtunk, és segíts, hogy mi is Veled lehessünk, ahogy Te is velünk vagy ígéreted szerint, hogy felkészültek legyünk arra a napra, amikor magad mellé veszel minket, vagy visszajössz az ég felhőin át. Addig is szeretnénk nemcsak szóban, hanem életünkkel, tettel és minden-
hogyan Téged dicsőíteni. Ebben vezess bennünket, építs és őrizz meg kegyel-
medből.

Krisztus golgotai keresztjéért és irgalmadban reménykedve kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

435. ének

1. Lelkem siet hozzád menni,
Ámbár gyenge ereje,
Kíván asztalodról enni,
Ó, életnek kútfeje!
Hogy megeléghessen,
Benned része lehessen.

2. Kedveld, Uram, kegyességét
A te szegény szolgádnak,
Éreztessed édességét
Elkészült vacsorádnak,
Hogy véled egyesüljön
S lelke benned örüljön.